

§ 22 om at faae bevilget det fornødne Beløb for at kunne indfalbe Artillerimandskabet af Aargangen 1874—75 til en fortløbende Uddannelse med det ny anskaffede Feltstyks. Det ærede Udvalg er gaaet ind paa Forlangendet og foreslaar det forlangte Beløb bevilget, men fremsætter derhos et Forslag om, at det ekstraordinært indfaldte Mandskab skal have en Godtgjørelse for den Tjenestefligt, som saaledes uventet er kommen til at paahvile det, og Udvalget knytter hertil en Breibedelse til Ministeren, fordi han ikke, da Rationernes Anskaffelse var under Forhandling her i Thinget, allerede da har meddeelt Oplysninger om, at en saadan Udgift vilde blive fremkaldt ved Anskaffelsen af det nye Styks. Jeg paaskjønner, at det ærede Udvalg har anerkendt Nødvendigheden og Rigtigheden af, at dette Mandskab faar en Uddannelse. Men naar det bebreides Krigsministeriet, at det ikke har givet Oplysning i Tide, saa tror jeg ikke, at det forelaa ved det Spørgsmaal, som dengang blev stillet af Udvalget. Den Gang laa det ikke nær at tænke paa, at man vilde have Oplysninger om saadanne Indfaldelser. Det Udvalget den Gang forlangte, var Oplysning om, hvilke vedvarende Udgifter — saaledes opfatte jeg det i det Mindste — Anskaffelsen af det nye Styks vilde medføre, og Svaret derpaa er den Udgift, som foranlediges ved Anskaffelsen af forskellige Mechanikere ved Batterierne. Naar man foreslaar at give dette Mandskab et Tillæg eller en Dufør — hvad man nu vil kalde det — ved Hjemfendelsen for den ekstraordinære Tjeneste, er det et ganske nyt Princip, som her foreslaas etableret, og som kunde have Konsekvenser, som synes at maatte gjøre det betænkeligt at fremkomme med et saadant Forslag. Det er jo slet ikke utænkeligt, at der kunde indtræde Forhold, hvor man var nødsaget til at indfalbe til en enkelt Afdeling Mandskab, som ellers efter Hærløven ikke vilde staa for Indfaldelse, og naar man saa havde fastslaaet dette Princip, saa vilde det ogsaa ligge nær at give det Anvendelse paa, et saadant Tilfælde, og det kan jeg ikke finde tilraabeligt. — Under Nr. 88 har man foreslaaet at negte et Beløb, som er forlangt til Lønningstillæg for Reserveintendanten. Det har allerede været Gjenstand for Omtale af det ærede Medlem for Manders (N. B. Jensen) i aften, og jeg skal dertil kun sige — hvad der ogsaa er oplyst i Anmærkningerne — at det var en Forudsætning ved Hærløven at tilveiebringe Reserveintendanten ikke alene som Tjenestegjørende i Fredstid, men ogsaa for at man kunde være sikker paa at have den fornødne Masse af Intendanten i Tilfælde af Krig, hvilken Forudsætning jo nu er fuldstændig bristet; man faar ikke disse Reserveintendanten, og det Dieblit kan indtræde, hvor man ligefrem mangler dem ved Afdelingerne. For at undgaa dette, foreslaar man at forsøge denne Udvei, men den negter Udvalgets Flertal at gaa ind paa, og jeg veed ikke,

hvorledes man har tænkt sig, at Krigsbestyrelsen skal stille sig, naar det Dieblit kommer, da en eller flere Afdelinger er uden Intendanten. — Man maa da gjøre Udvei for at staffe dem tilveie paa anden Maade og afholde Udgiften i Forventning om, at den senere vil blive godkendt af Rigsdagen. — Med Hensyn til hvad der er udtalt i Betænkningen under Nr. 180 E. angaaende Beskædning af Invalider, da skal jeg oplyse, at man har fundet det berettiget, at Krigsbestyrelsen fik Bemyndigelse til i en større Udstrækning end hidtil at tildele Munderingsstykker til Invalider af en mindre høi Klasse end dem, der tidligere have faaet Munderingsstykker, og derhos til paa Grund af Omordningen af Munderingsforholdene at kunne, naar Nødvendigheden kræver det, give Enkelte nye Munderinger. Udvalget finder sig ikke foranlediget til at gaa ind paa dette, hvilket jeg beklager, for saa vidt som denne Bægring vil bevirke, at man ikke kan tildele andre Invalider, som man ellers kunde ønske at tildele Munderingsstykker, saadanne; men forøvrigt antager jeg, at der kan træffes en saadan Ordning ved Afdelingerne, at man i den samme Udstrækning, som det hidtil har fundet Sted, kan beklæde de trængende Invalider paa en passende Maade. — Under Nr. 90 er der stillet et Munderingsforlag til Konto F, hvorved Udvalget foreslaar, at alle de forlangte Forhøielser paa Konto F. a. c. d. e. og f. skulle negtes, og kun de, som ere forlangte paa Konto F. b. skulle bevilges. Alle Fordringerne ere, som det er oplyst i Anmærkningerne, fremkomne paa Grund af Prisstigninger. Om disse Prisstigninger ikke ville indtræde, saaledes som Udvalget antager, skal jeg lade staa hen; men dersom man ikke kan komme ud af det med de bevilgede Beløb, saa er der jo ikke Andet for at gjøre end at søge det Manglende efterbevilget i en Tillægsbevilling. — Under Nr. 91 er Udvalget enigt om at negte et forlangt Beløb af 2,000 Kr. til Afholdelsen af Kurfus for militære Læger. Jeg beklager, at hele Udvalget er enigt herom, thi jeg tror, at saadanne Kurfus, som blive afholdte ved flere andre Hære, vilde være særdeles gavnlige og til Fordel ikke alene for Uddannelsen af de militære Læger, men derved ogsaa for selve Hæren, i Fredstid saavel som i Krigstid. — Det næste Forslag er det under Nr 92 til Konto H. a., hvor Udvalget foreslaar en Nedsættelse af den Sum, som er begjæret til Reimonteringen. Jeg skal her tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i selve Betænkningen findes adskillige Trykfeil eller idetmindste Redaktionsfeil. Den ene er den, at der er opgivet, at der er bevilget henholdsvis 100 Kr. og 90 Kr. for en Officershest og en Stam- og Dilivits-Hest. Det skal være 110 Kr. og 90 Kr. (Ordspøreren: Det er tidligere rettet under Forhandlingen!); saa maa Beløbet 49,140 Kr. ogsaa rettes i Overensstemmelse dermed. Jeg maa